

danffe indfødte ved at underkaste sig de danffe Betingelser (Berg: Det have de nu!). Hvis det er Tilfældet, tror jeg ikke, at man fra den Side, jeg har nævnt, vil være saa ængstelig for Bestemmelsen, men man vil nødvendig have, at der skulde kunne ses bort baade fra danff Indfødsret og danffe Eksamina. Man vilde gerne have, at Indenrigsministeren, hvis han skulde have Lov til at se bort fra danff Indfødsret, i alle Tilfælde skulde holde paa de danffe Eksamina. Man har ogsaa sagt mig — jeg ved ikke, om det er rigtigt — at det ikke er Tilfældet i noget andet Land, men at saa vel i Sverrig-Norge som i Tyssland, Frankrig og England fordres Landets egne Eksaminere, for saa vidt Folk ville virke i dette Raab. Netop derfor mener man, at man vilde være daarlig stillet, hvis det ikke fordrebes her. Man mener endvidere, at selv om der var Gensidighed med Sverrig-Norge, er der Grund til at frygte for, at det vilde være til Fordeel for dem, der drive Sønæring i Sverrig-Norge, idet det er saa heldigt, at danffe Søfolk ere bedre stillede end de svenske og norske. Derfor vilde man gerne have det forandret. Jeg vil ogsaa gerne henlede Opmærksomheden paa en Tildragelse, der har fundet Sted for nylig, jeg tror i indeværende Aar. Der var Strife, og man saa da, hvorledes Autoriteterne stillede sig i denne Sag. Jeg vil nu indskyde den Bemærkning, at hvad jeg her siger, kommer aldeles paa min egen Klappe og ikke paa de Folks Klappe, hvis Sag jeg har lovet at tale her; thi disse Folk værge sig paa enhver Maade mod at ville have noget at gøre med Socialisme eller noget andet sælt. Det er altsaa, som sagt, paa egne Begue, at jeg fremsætter dette, at vi saa Autoriteterne i saadanne Tilfælde stille sig ganske paa den ene Partis Side. Vi saa det ganske abnorme her, at en Mand blev udvist her fra Landet, fordi han var Repræsentant for en Forening af engelske og danffe Sømænd, der dreve Sønæring. Samtidig kan det jo ikke nægtes, at Nederne paa deres Side ikke ere stillede saaledes. De blive ikke udviste, fordi de rejse til Stockholm eller Gøteborg eller London for der sammen med dem, der drive samme Næring, at aftale, hvad man skal gøre overfor sine Arbejdere, sine Søfolk. De to Parter ere altsaa ikke ens stillede. Men naar det er Tilfældet, og Autoriteterne meget strængt stille sig paa den ene Partis Side, vilde det være heldigt, at Lovgivningen, som dog ikke ubelukkende kan rettes efter et Lune hos de herstende, stillede sig saaledes, at den varetog de smaas Interesser. Jeg er i det hele taget ikke saa bange for Bestyt-

telse. Naar jeg er imod Bestyttelse, er det mod Bestyttelse af Fabrikanter, handlende og Redere; thi den tror jeg virke uheldig, men at bestytte selve de danffe Statsborgere, bestytte den lille Mand, tror jeg, har overordentlig meget for sig. Jeg tror ogsaa, at Udviklingen i Verden driver hen imod, at man vil bestytte den indenlandske lille Mand, den Mand, der ikke kan bestytte sig selv.

Med dette Par Bemærkninger skal jeg henstille, om det ikke var muligt, at denne Lov, som vækker Tilfredsstillelse paa mange Maader, kunde vække endnu mere Tilfredsstillelse ved at blive rettet paa dette Punkt.

G. Sprensen: Det er kun et Par enkelte Bemærkninger til § 17, jeg skal tillade mig, idet jeg skal henlede det høje Tings Opmærksomhed paa den indskrænkede Bestemmelse, som der her findes, og som ikke er berørt af de foregaaende Talere. Det er i Næringsloven bestemt, at en Mand for at miste sit Næringsbevis skal være idømt Straf af offentligt Arbejde. Her er imidlertid i § 17 bestemt, at den, der bliver anset skyldig i en i den offentlige Mening værdere Handling skal samtidig have sit Bevis som Skipper, Styrmænd, Maskinmester eller Maskinpasser forbrudt. Jeg synes, at der her gøres en for stor Forskel mellem Sømandsstanden og samtlige andre næringsdrivende. Det er jo ganske vist ingenlunde en Talemaade, at den danffe Sømandsstand er bekendt for at være lige saa hæderlig som dygtig, og for det aldeles overvejende Tal af Sømandsstanden vil denne Bestemmelse ingen Betydning faa. Men Straffeloven rammer ikke Folk i Almindelighed, men Undtagelserne, men for disse enkelte Undtagelser, som ville falde ind herunder, vil der være Tilfælde, hvor denne Tillægsstraf, som det i Virkeligheden er, vilde være altfor haard. Der er noget ubilligt i, om Samfundet siger til enhver anden næringsdrivende, Skomager, Stræder eller Smedler, der har gjort sig skyldig i en saadan Handling, hvorved han maaste har paadraget sig 2 Gange 5 Dages Bånd Brød: Vel, du har faaet din Dom og affonet din Straf, dermed følger, at du vel har mistet din Valgret, men ellers staar du overfor dine Medborgere med alle de samme Betingelser som hidtil, du kan ernære dig, og derigennem har du Betingelserne for atter at vinde dine Medborgeres Agtelse — medens man derimod siger til Sømænd: Du har gjort dig skyldig til en vis Straf, og samtidig dermed faar du en Tillægsstraf, og der sættes den Afgørelse for hele din Fremtid, at det, du har opdraget dig til, taget Eks-